

ג'קי רונן:

„כופר-חניה זה רק מס' שפתיים. איפה הצדק?“

על אפשרויות החניה בתל-אביב אין טעם להכביר מילים. העניין אינו חדש. במשך השנה האחרונה אף החמירה הבעיה. עקב הפיכתם של כמה חניונים בעיר לחניונים בתשלום. המכה האחרונה בנושא זה הם סנדלי-דנור. פניתי לג'קי רונן, בעל מיסעדה בתל-אביב, כדי לשמוע כיצד מוגעת בו בעיית החניה בעיר ומה הוא עושה בנידון.

● **אתה יכול לאמור את הנזק שגורמות לעסק שלך בעיות-החניה בעיר?**

זה אסון. ממש אסון. אנשים לא מוכנים לאכול ארוחה במחיר עשרת אלפים שקלים, לצאת, להתחיל להתרוצץ ולשלם את הקנס, בגלל הסנדלים האלה. אני כבר לא מרבה על העצבים הכרוכים בכך.

הדבר הכי-אבסורדי הוא, שכמעט כל בעל-עסק הפונה לעירייה כדי לקבל רישיון — מה הדבר הראשון שדורשים ממנו לא תנחשי — כופר חניה. כן, כן, וזה שווה עשרות-אלפי שקלים, מתמקחים, מתוככים, אבל בסוף נאלצים לשלם את זה. אז אם אני כבר משלם כופר-חניה, אז אני גם מעז לדרוש חניה מה קורה בשטח? באים פקחים ותוקעים ללקוחותיי רפורטים בלי סוף! זה רק מס'שפתיים. הכופר הזה. איפה הצדק?

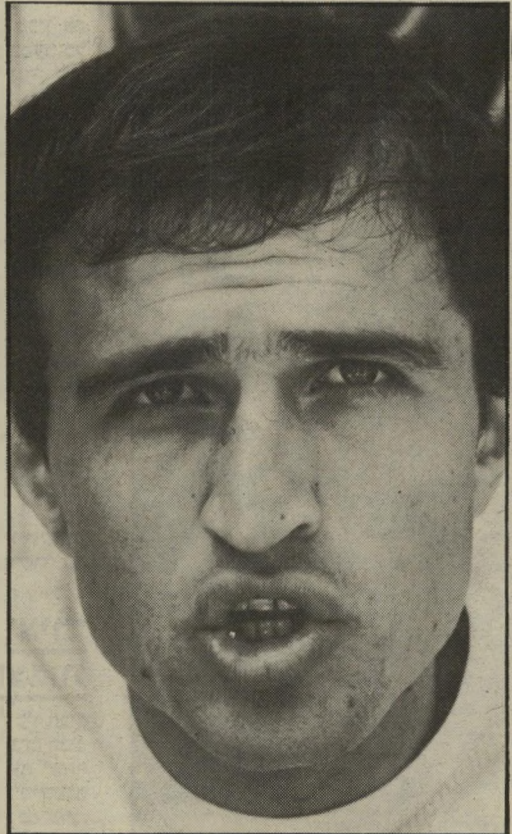
● **יש לך רעיונות כיצד לפתור את בעיות החניה בתל-אביב?**

בטח. למשל: ניתן להפוך את כיכר-מלכיים-ישראל לחניון תת-קרקעי. הצעתי זאת לאחר מעוררו של צ'יץ', אבל קשה מאוד לתלות בכך תיקונות. הברוקרטיה... אולי, בזמן הנכדים שלי — לא כשיגדלו, אלא כשיתחננו — יזוו משהו.

לדעתי, גם כדאי לציץ להעשיר את הקופה שלו על-ידי גביית דמי-כניסה לתל-אביב. כן, כן, דמי-כניסה! ושתושבי תל-אביב יהנו מההפקר.

● **כיצד אתה רואה להעביר לציץ את הרעיונות הפוריים שלך? כיצד אתה מוחה?**

כיצד אני מוחה? אני מוכן לעלות על בריאקדות בנושא. כמו הרבה בעל-עסקים בעיר. בתור יריה ראשונה, אני מרבה איתך. אני פונה לציץ, מעל דפי העיתון, שיעשה משהו בנידון. כינתיים, שיתן לפחות לחנות על המידרכות הרחבות.

אורי מלמיליאן:

„לא הייתי הכי טוב, אז הפסדנו את האליפות!“

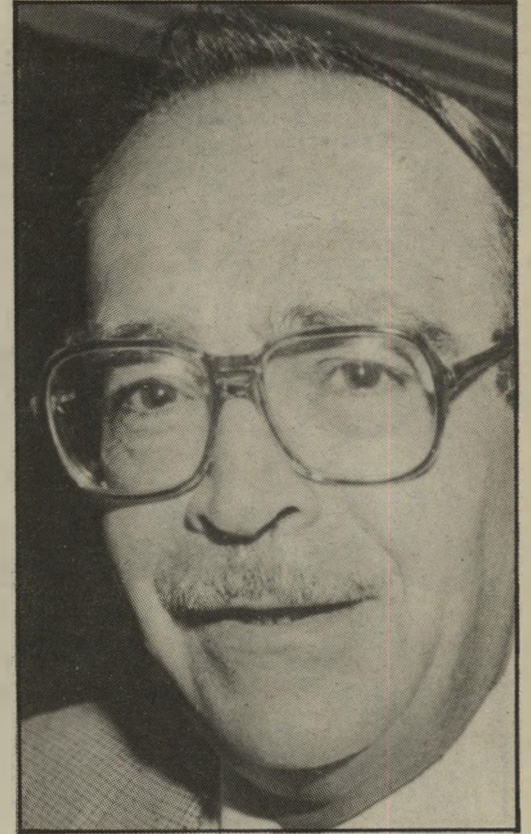
בשטף שימחת-האלימות של מכבי חיפה. אחרי שגברה על הפועל כפר-סבא, נשכחה מעט ביתר ירושלים. שנותרה שניה בטבלת-הדירוג של הליגה הלאומית בכדורגל. ביתר ירושלים הפסידה לקבוצת התחתית, הפועל באר-שבע, שנלחמה על המשך קיומה בליגה הלאומית. פניתי לכוכבה של ביתר ירושלים, אורי מלמיליאן, שקטף בשבוע שעבר את התואר כדורגלן-השנה.

מצאתי את מלמיליאן ב„הסגר“ עם שאר שחקני קבוצתו במלון תל-אביב, לקראת המאבק על גביע המדינה. הפסידו את האליפות. לפחות שיהיה הגביע. השיחה עימו התנהלה כשהוא במצב-רוח די מדוכדך.

● **אתה נשמע מאוכזב. האם קוויית לזכות באליפות, אף-על-פי שסיכוייכם היו קלושים ביותר?**
מה זה מאוכזב? חבל. לא נעים להפסיד. נכון שהיה לנו צ'אנס רק על הנייר, אבל, בכל זאת, תמיד יש הפתעות. זה כדורגל. אין את מי להאשים.

מה את אומרת, שהייתי גרוע? נכון, לא הייתי הכי טוב, אז הפסדנו!

● **האכזבה הזאת נחתה עליך דווקא בתקופה טובה, בתקופה בה הוכתרת ככדורגלן-השנה. יש החולקים על הבחירה כך. מה ראתך בענייני?**
כנראה שהיו כאלה שחשבו שזה הגיע לי. ואני מרגיש טוב!

שימחה דיניץ:

„אף פעם לא נהגתי כמו לואיס, בטעות...“

שתי הפרשיות המסעירות החדש קשורות בגילויים של אישים אמריקאיים על מידע, שהועבר אליהם מצד אישים ישראליים — פרשת גילוי של הפרקליט ליוון צ'רני על ההדלפות שקיבל כביכול מידי עוזר וייצמן. כשזה היה שר הביטחון, ופרשת גילוי של השגריר האמריקאי, סמואל לואיס, על הדלפתו של אריאל שרון לפיליפ חביב, השגריר האמריקאי המיוחד באיזור. עת כיהן שרון כשר-הביטחון. פניתי לחבר-הכנסת שימחה דיניץ, מי שהיה שגריר ישראל בארצות-הברית, וביקשתי לשמוע את תגובתו על קשר ישראלי-אמריקאי זה.

● **האם הופתעת מהגילויים שהסגירו את המדינה, או שזאת נורמה ביחסי ישראל-ארצות-הברית, שהיית מודע לה?**

קודם כל, בואי נבריל בין שתי הפרשיות. אני לא חושב שיש כאן גזירה שווה בין אמריקאי רשמי — שגריר ארצות-הברית בישראל — ובין איזשהו מתנדב. לא, לא הופתעתי משתי הפרשיות. בקשר לצ'רני, תמיד נעשתה עבודת-התנרבות, גם בזמני. בוודאי שהיית מודע לה. כשעובדה כזאת לא נעשית בריסון — היא עלולה להפוך למסוכנת. לא הופתעתי גם מכך שאדם מייחס לעצמו תפקידים ומעשים, שנרמה לו שהוא עשה, אם כי ברור שאין זה כך במציאות.

● **אין כאן הפרת-אמון מצד מקבלי-הסודות האמריקאיים?**

שוב, בואי נבחין בין שני המיקרים. בראשון, פרשת צ'רני-וייצמן: אני חושב שהיתה כאן רוח-התנרבות, חלוציות כלתירגילה. אולם לא היתה כל התחייבות מצידו של צ'רני. סמואל לואיס, לעומת זאת, הוא נציג רישמי של מדינה. הוא נפגש בתוקף תפקידו עם שרי-ממשלה, ומה שהם מגלים לו נתון לשיקוליהם בלבד. האם אינו מחוייב לשמור את המידע המגיע אליו בסוד? אה... כן, הנהוג הדיפלומטי הוא ששומרים בסוד מידע מסוג זה, אולם מגיע רגע מסויים שדיפלומט מוכרח לשקול מחדש את סדרה-עדיפויות.

● **אתה נשמע אהר למעשהו של לואיס. האם אתה, כשגריר, נהגת אי-פעם כמוהו?**

אהר? זה לא שאני מחייב, אבל... אני? בואי ננסח זאת כך: אף-פעם לא נהגתי כך שלא במתכוון, בטעות...